

Jasja Nottelman

'Laat gebeuren jouw wil, zoals in de hemel ook op de aarde'

Janskerk 17 april 2016

Toen bleek dat het kind ernstig gehandicapt was geboren werd er tegen de ouders gezegd: het is de wil van God.

Na jaren van onderzoeken waarom de vrouw geen kinderen kon krijgen, vroeg ze zich radeloos af: is dit dan de wil van God?

Na het motorongeluk waarbij de jonge man omkwam werd er gezegd. God heeft hem thuisgehaald, het zal een reden hebben, God zal het wel gewild hebben.

De onverklaarbare dingen, vaak met een negatieve of verdrietige lading, werden en worden op de een of andere manier eerder aan de wil van God gekoppeld dan de positieve.

Machteloosheid, het niet weten wat je met dat wat je is overkomen moet omgaan, het stelt je voor vragen: Heb ik iets verkeerd gedaan dat me dit is overkomen. Moest dit gebeuren, heeft iemand dit gewild?

Toen we hierover in gesprek raakten in de voorbereiding was er meteen verzet bij ons allebei.

De spelingen van het lot op zo'n manier met Gods wil verbinden, daar willen we niet aan. Dat zou betekenen dat God iemand er uit pikt en denkt: dat moet deze mens maar overkomen, dat zal hem of haar leren.

Dat zou God in onze ogen een God maken die wreed is, dingen laat plaatsvinden ter lering of als straf. En dan vooral die mensen iets laten overkomen die geen idee hebben of ze iets te leren hebben of dat ze ergens straf voor moeten hebben.

Ook in de bijbel wordt hiermee geworsteld.

In de psalmen wordt er soms geschreeuwd om een verklaring van al het leed dat iemand is overkomen. In het boek Job worden er hele dialogen aan gewijd.

De vraag naar het waarom is van alle tijden en tegelijkertijd schiet je er maar zo weinig mee op...

En voordat je het weet stel je God tegenover je. Als een vijand van jouw gelukkige leven. Die op een nare manier jouw leven torpedeert en je weet ook nog eens keer niet waarom.

Maar wat is het dan dat we bidden, wanneer we de woorden van het 'Onze vader' bidden? Wat betekent het dan dat we bidden: Dat mag geschieden uw wil, zoals in de hemel als ook op de aarde.

Wanneer dit gebed klinkt en Jezus het leert aan zijn leerlingen, is het beeld van God zo dat God ervaren wordt als degene die hemel en aarde heeft geschapen. God zelf in de hemel is en zich heeft verbonden met de aarde en al wat daar op leeft.

De hemel misschien wel als de ultieme plek waar het goed is, waar Gods wil als het ware het beste wordt uitgevoerd, een soort van ideaalplaatje; zo zou het moeten zijn.

En dat is wat God ook wil met de aarde. Met de mensen die hij geschapen heeft, met de mensen van wie hij hoopt dat ze de mensen worden, als mensen leven, zoals hij ze bedoeld heeft.

Geen perfecte mensen die precies doen wat hij zegt, maar mensen van goede wil. Die samen met hem de wereld, het koninkrijk, zo vorm willen geven dat het een goed leven wordt voor iedereen.

Wanneer je op deze manier gaat denken wordt God een bondgenoot.

Bondgenootschap dat God zo gepassioneerd zoekt met de mensen. We lezen het in het boek Exodus: het verhaal van het volk Israel waarmee God dat bondgenootschap zoekt en wat met vallen en opstaan vorm krijgt.

Al die mensen, die in het voetspoor van dat bondgenootschap het wagen met God. Zoals helemaal in het begin Abraham het waagt met God. Mozes het volk Israel hierin probeert voor te gaan. Maria geroepen wordt, Johannes het voortouw neemt. Jezus die Gods bondgenootschap met vaderschap verbindt. Maar ook anderen die zich er van bewust waren dat bondgenootschap, je verbinden met anderen, zo belangrijk is. Anne Frank, Martin Luther King, Gandhi, Catharina Halkes en... wij?

Zien wij God als een bondgenoot? In goede en slechte tijden. Wanneer het verdriet ons te machtig wordt. Wanneer we misschien wel eens een correctie kunnen gebruiken op dat wat we doen en denken.

Op zoek naar wat Gods wil is in deze wereld. Het goede leven voor iedereen. Soms licht daarvan iets op.

Sinds een tijdje zijn de mensen van New Dutch Connections regelmatig te vinden op de Oudegracht, bij de zusters Augustinessen, in de ruimtes op de begane grond, waar wij een verdieping erboven met onze activiteiten zijn.

Er worden matches gemaakt tussen studenten en Young professionals en jonge vluchtelingen, om samen op te trekken en van elkaar te leren. Er wordt veel gezongen, het plezier spat er vanaf! Bondgenootschappen worden er gesloten om samen te werken aan een betekenisvolle toekomst met het oog op echte ontmoeting, samen leren en je ontwikkelen, met het oog op vreedzaam samenleven.

Afgelopen weekend waren we met een groep studenten te gast bij de zusters Augustinessen op Casella, in Hilversum. Het thema van het weekend was 'Wankelmoed'.

We kregen een opdracht op de zaterdagavond iets te schrijven of te tekenen over ons droomsценario en doemsценario over twintig jaar.

Droom en doem scenario bleken over het algemeen elkaars tegenbeelden. De droomsценario's die we hadden geschreven of getekend kwamen eigenlijk heel erg overeen.

De kern was te willen leven met anderen op zo'n manier dat je zelf tot ontwikkeling komt en tegelijkertijd open blijft staan voor anderen. Om open te staan voor wat anderen jou te zeggen hebben en om er voor anderen te kunnen zijn. Om zo te streven naar het goede leven voor allen, waarbij iedereen eigen talenten en mogelijkheden heeft om daaraan een steentje bij te dragen.

Bondgenoten kunnen we zijn om zo met elkaar iets van dat mooie wijde, lichte land voor ons te zien. En daar aan te werken. Om zo ook samen te kunnen volharden wanneer het niet zo makkelijk is en we zware dingen te dragen hebben.

Om samen dat visioen vorm te geven in het vertrouwen op Gods aanwezigheid.

Gods wil te laten plaatsvinden, hemel en aarde omvattend.

Zo moge het zijn.